

Управління освіти
Виконавчого комітету Рівненської міської ради
Рівненська українська гімназія

XX Всеукраїнський конкурс учнівської
творчості «Об'єднаймося ж, брати мої»
з теми «Торуй свій шлях – той, що твоїм назвався, той, що
обрав тебе навіки вік» (В.Стус).

Номінація «Література»

Наполегливість та віра в себе – справжній скарб

Робота

Черницької Владислави Олексіївни,

учениці 5 класу

Рівненської української гімназії

Керівник - *Гаврилюк Оксана Володимирівна*

Рівне 2021

Про силу й наполегливість

Хто сильніший: той, хто має м'язи, чи той, хто наполегливо йде до своєї мети? Звісно ж, м'язи важливі. Вони допоможуть виграти бійку, але не здобути перемогу.

Людина, яка не зраджує своїх принципів і йде до мрії – непереможна. Лише той, хто обрав свій шлях і долає перешкоди, стає щасливим.

Як це? От послушайте.

Одного разу двоє друзів Іван і Степан пішли шукати кращої долі. Зустрівся їм подорожній.

– Куди йдете, хлопці?

– Шукаємо заробітку.

– Я вже старий і немічний, сам не зможу цього зробити. А ви спробуйте. Тут недалеко є величезна столітня смерека. Якщо її викопати, знайдете скарб. Успіху вам!

І справді, незабаром хлопці знайшли незвичайне дерево. Воно було велетенське! Юнаки сіли під ним пообідати, а далі взялися за роботу. Але міцному Іванові вона швидко набридла.

– Слухай, Степане, остогидло мені все, піду, мабуть, ще щастя пошукаю,
– сказав він.

Степан був слабший за Івана, але продовжив роботу. За кілька днів наполегливої праці він знайшов скарб.

Той, хто терпіння має,

Всі труднощі долає.

Казка про Віслюка

Жив собі багатий та впливовий Віслюк. Надумав він стати видатним співаком. Прийшов до Півня та й каже:

– Навчи мене гарно співати, а я подбаю про новий курник.

– Заспівайте, пане, – попросив Півень.

І Віслюк заспівав, як умів:

– Іа-іа-іа!

Півневі не сподобалося, але він сказав:

– О! З Вас буде видатний співак!

Аж ось сів на дереві Соловей – і садок сповнився ніжного співу. Віслюк зразу кинувся до Солов'я:

– Соловейку, ти співаєш найкраще, навчи й мене, а я дам тобі повну годівничку їжі.

– Заспівайте, щоб я знав, чого Вас учити.

І Віслюк заспівав, як умів:

– Іа-іа-іа!

– Але ж, пане, мені нема чого Вас учити. Ви вже видатний співак! – збрехав Соловей.

І Віслюк радий-радісінський скликав звірів на концерт.

Усі зібралися, щоб послухати легендарний спів. Віслюк вийшов на сцену й заспівав:

– Іа-іа-іа!

– О, як прекрасно! – казали одні.

– Чудово! Браво! – кричали інші.

А одне Курча сказало:

– Та це ж звичайний крик Віслюка!

І Віслюк зрозумів, що нічого так і не навчився. Та й чи потрібно це було?

Отож мораль цієї казки така: не треба брати приклад з Віслюка.

Чарівний ціпок

Був собі хлопчик Гриць. Його сім'я жила бідно, бо батьки мало заробляли.

Якось Гриць сказав матері:

– Піду я в сусіднє королівство збирати полуницю. Може, якісь гроші зароблю.

Поклала мати хліба й води йому в торбинку, та й пішов хлопець у далеку дорогу.

Той день був дуже спекотний. Побачив юнак струмок, аж там стоїть дідок і просить про допомогу:

– Хлопчику, дістань мій костур, він пливе за течією.

Гриць, не вагаючись, дістав палицю й допоміг дідові перейти через струмок.

– Дякую, – сказав незнайомиць. – Хто ти, юначе?

– Я Гриць.

– А куди прямуєш, хлопче?

– У сусіднє королівство збирати полуницю, щоб грошей заробити.

– Ти хороший хлопець, і за допомогу я дам тобі костур, – сказав дід. –

Але він не звичайний. Цей ціпок у складних ситуаціях дає мудрі поради.

– Дякую, дідусю, – відповів хлопець.

На жаль, цю розмову почув злий карлик. Це він так зробив, щоб палиця впала в струмок, бо прагнув з її допомогою здобути владу.

– У малого легко буде забрати ціпок, – подумав карлик.

Гриць пішов далі, аж раптом костур заговорив:

– Намасти обличчя глиною, порви одяг, щоб стати схожим на жебрака.

Виріж ще одну палицю. Коли тут буде йти циган, віддай йому ціпок в обмін на склянку води й вилий ту воду на нього.

Хлопець зробив усе, як радив костур, коли звідки не взявся циган.

– Продай палицю, жебраче, я заплачу золотом.

– Ні, дай лише склянку води.

– Навіщо тобі вода, хлопче? Ти ж можеш стати багатим! Але тримай, як хочеш.

І він дав склянку води Грицеві, а той негайно вилив її на цигана.

– А-а-а,– закричав карлик (а це був він) і... розтанув.

Хлопець повернувся додому й завдяки порадам ціпка здобув і повагу, і багатство. Але Гриць ніколи не забував про дідуся, який допоміг йому.

Хто завжди людям помагає, той за труди винагороду має.

Дерево Життя

В одному далекому лісі стоїть вічнозелене Дерево Життя. Це – величезний тисячолітній дуб, який живить силою все, що росте навколо. Але навіть у нього є свої захисниці. Дванадцять фей-чарівниць стежать за тим, щоб дерево не засохло, бо тоді й сама природа помре.

Феї також особливі, кожна з них відповідає за певний місяць. Але стережуть дерево феї по черзі, бо на початку місяця до чарівниць приходять сили, а в кінці – зникають. Казкові дівчата передають одна одній вінок, але він теж незвичайний. Наприклад, одягнений на фею Січень, він із льоду й снігу, а травневий вінок – із квітів та зелених листочків. Інколи чарівниці невидимими йдуть у села й міста, щоб перевірити, чи потрібна комусь допомога.

Після однієї з таких подорожей фея Лютий повернулася дуже сумна.

– Що сталося? – запитали сестри.

– Люди не дуже люблять мій місяць. Багатьом хочеться, щоб швидше прийшла весна. Напевно, я не потрібна.

– Сестричко! Ти потрібна всім! Без тебе Дерево Життя зів'яне. І що буде з тими, хто народився у твоєму місяці? Вони люблять тебе, як нікого з нас.

– Я подумаю, – відповіла фея.

Але раптом її погляд упав на Дерево. Його листя зів'яло й почало опадати. Дерево Життя помирало.

– Добре, я залишусь, щоб Дерево Життя не загинуло.

Їй на голову одягли вінок, химерно виплетений із льоду, і Дерево Життя зашелестіло листочками, зазеленіло.

Хто світ наповнює добром, той сам стає чарівником!

Прибульці

Як давно люди мріяли знайти позаземне життя! Щороку дослідники надсилали радіосигнали в космос. На жаль, безуспішно. Але одного дня в Міжнародне космічне агентство надійшло повідомлення. Ученим вдалося розшифрувати радіосигнал. Він мав такий зміст: "Вітаємо вас, люди. Ми давно шукали розумних істот і нарешті знайшли. Через три дні чекаємо вас на антарктичному льодовику Росса".

Це повідомлення сколихнуло світ. Негайно було зібрано позачергову сесію ООН.

– Не могли вони прийти з миром! – кричали одні.

– Їх не можна пускати на Землю! – вигукували інші.

– Їх потрібно знищити! – не вгавали найзатятіші. – Вони не такі, як ми, вони чужі для нас!

І лише директор космічної агенції мовчав.

– Ми так довго шукали позаземне життя. Невже можна знищити його через нерозуміння чи страх? – подумав він.

– Я вважаю, – сказав директор, – що потрібно з ними зустрітися, щоб знати їхні наміри.

– Ви збожеволіли! – закричали всі.

– Як бажаєте, панове, але я зустрінуся з ними.

Через два дні директор прилетів на льодовик Росса. Незабаром туди приземлився величезний корабель. Прибульці, які вийшли звідти, були як справжні люди, тільки зелені. Вони щиро усміхалися й не мали ніякої зброї.

– З якими намірами ви прилетіли на Землю? – запитав директор.

– Ми хочемо миру й обміну знаннями.

Директору відлягло від серця. "Усе-таки вони хочуть миру", – подумав він.

– Тоді вітаємо вас на планеті Земля!

Отож не бійтеся нового

І невідомого такого,

Воно дасть поштовх в майбуття,

У світле й радісне життя.